

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30515/2023
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца „Пројектоградња-Конструкт“ доо Ковин, чији је пуномоћник у поступку по ревизији Никола Мађинца адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Панчеву коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу и АА, судије Привредног суда у Панчеву чији је пуномоћник Иван Милосављевић адвокат из ..., ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2244/23 од 05.07.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2244/23 од 05.07.2023. године у делу става првог изреке којим је одлучено о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву П 37/22 од 26.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2244/23 од 05.07.2023. године у преосталом делу става првог изреке којим је одлучено о жалби тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву П 37/22 од 24.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 37/22 од 26.10.2022. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужена Република Србија дискриминаторски поступала у поступку пред Привредним судом у Панчеву П 340/2017 на начин наведен у овом ставу изреке. Ставом другим изреке одбачена је као недозвољена тужба у делу којим је тражено да се утврди да је тужена АА дискриминаторски поступала у поступку пред Привредним судом у Панчеву П 340/2017 на начин наведен у овом ставу изреке, као и да се наложи туженима предузимање радњи у погледу доношења и објављивања одлука и поступања у поступку пред Привредним судом у Панчеву П 340/2017 а поводом пресуде тог суда од 25.04.2018. године, на начин наведен у овом ставу. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене АА за одређивање акторске кауције. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужене АА да суд одреди привремену меру којом ће обавезати тужиоца да на

рачун депозита Вишег суда у Смедереву уплати износ до 100.000,00 динара на име обезбеђења плаћања трошкова судског поступка. Ставом петим изреке одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да суд изврши своју правоснажну одлуку која је донета кроз поуку о садржини одговора на тужбу П 31/22 од 01.06.2022. године и да је наведена одлука у односу на тужену постала извршна. Ставом шестим изреке одбачен је захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да се одговори на тужбу тужених не сматрају правним актима којим су тужени одговорили на тужбу односно да су исти ништави и неважни као недозвољен. Ставом седмим изреке обавезан је тужилац да туженој Републици Србији на име трошкова парничног поступка накнади износ од 9.000,00 динара. Ставом осмим изреке обавезан је тужилац да туженој АА на име трошкова парничног поступка накнади износ од 23.700,00 динара.

Решењем Вишег суда у Смедреву П 37/22 од 24.01.2023. године одбијен је предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2244/23 од 05.07.2023. године ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, петом, шестом и осмом изреке као и решење тог суда од 24.01.2023. године а ставом другим изреке одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом, из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, прекорачења тужбеног захтева, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23) Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревидента да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8, 230, 308. и 315. ЗПП јер је другостепени суд прихватио погрешно утврђено чињенично стање првостепеног суда и побијану одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку нису основани јер је другостепени суд поступао у свему према овлашћењима из члана 396. став 1. ЗПП и оценио све битне жалбене наводе. Чињеница да је првостепеном пресудом одлучено о недозвољености тужбе у делу који се односи на поступање тужену судију не чини побијану одлуку незаконитом на основу члана 295. ЗПП, па чињеница да то није учињено у поступку претходног испитивања тужбе без утицаја је на правилност побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац пред Привредним судом у Панчеву води парницу против тужене Специјалне болнице за психијатријске болести „Др. Славољуб Бакаловић“ из Вршца ради новчаног потраживања у којој је 25.04.2018. године без претходног објављивања донета пресуда. Тужбом поднетом у овом спору

тузилац тражи утврђење да је дискриминисан поступањем тужених према њему на начин да је Привредни суд у Панчеву одбио да донесе и објави пресуду П 340/17 од 25.04.2018. године и изради изворник наведене одлуке у законом прописаном облику, односно кроз записник о рочишту за главну расправу на коме је закључена главна расправа због чега, по тврдњи тужиоца Привредни суд у Панчеву није постао везан за наведену одлуку због чега она по тврдњи тужиоца не постоји у наведеним списима кроз законом прописани документ што је супротно Закону о парничном поступку.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да тужилац није био дискриминисан радњама тужене Републике Србије, нити је на страни тужене било дискриминитарског понашања према тужиоцу. Одредбом члана 21. Устава РС утврђено је да су пред уставом и законом сви једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту без дискриминације и да је забрањена свака дискриминација, непосредна и посредна по било ком основу а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког и другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког и физичког инвалидитета. Забрана дискриминације зајамчена је међународним правним изворима Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 14. и члана 1. протокола број 12. уз Европску конвенцију), као и Међународним пактом о грађанским и политичким правима (члан 26.). Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ број 22/09) у члану 2. став 1. тачка 1. потписује да изрази дискриминација и дискриминаторско поступање означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лице или групе као и чланова њихових породица или њима блиска лица на отворен и прекривен начин на који се заснива на неком личном својству.

Одредбом члана 142. став 2. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006), која је по садржини одговара одредби Амандмана IV и VI Акта о измени Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 16/2022), односно сада чланова 144. став 1. и 144. Устава Републике Србије, прописано је да су судови самостални и независни у свом раду, да судску одлуку може испитати само надлежни суд у законом прописаном поступку и да судови суде на основу Устава, Закона и других општих аката када је то предвиђено законом, опште прихваћеним правилима међународног права и потврђених међународних уговора.

Из цитираних одредаба произилази да је најбитнија карактеристика дискриминације прављење разлике између лица које тврди да је дискриминисано и других лица у истој или упоредивој ситуацији, која при том мора бити неоправдана и мора бити везана за неко лично својство дискриминисаног лица. Према члану 45. став 2. Закона о забрани дискриминације тужилац мора да учини вероватним да му је због неког личног својства повређено људско или мањинско право зајамчено уставом што је неопходна претпоставка да би се могла утврдити повреда начела забране дискриминације. Уколико неоправдано неједнак третман нема за основ лично својство онда може бити реч о неком другом забрањеном противправном понашању, али не и о дискриминацији. Тужилац је као правно лице тражио заштиту од дискриминаторског понашања тужених у поступку пред Привредним судом у Панчеву, а лично својство које тужилац наводи као основ дискриминације су статусно иступање кроз правни промет са конатацијом власништва тужиоца на својини тужиоца која представља

својину удружења, територијалну припадност власника тужиоца, на области остваривања циљева власника тужиоца односно класификације делатности власника тужиоца на повезаном лицу у смислу закона, на радном пореклу законског заступника тужиоца који је уједно био и један од оснивача, на политичком убеђењу законског заступника тужиоца и чланства у партијама односно политичкој различитости без обзира на припадност или не одређеном политичком чланству, стручној оспособљености, старосној доби и имовном стању законског заступника, здравственој способности законског заступника и његовом интелекту, на јавном изражавању његових ставова, на језку на ком законски заступник тужиоца пише писмена, на стручној оспособљености законског заступника тужиоца односно његовог правичног знања. Ова својства су својствена физичком лицу а не и тужиоцу као правном лицу због чега су правилно закључили нижестепени судови да је неоснован захтев за утврђење дискриминаторског понашања тужених према тужиоцу као правном лицу и правилно одбили тужбени захтев због чега се неосновано ревизијом побија правилност примене материјалног права.

Оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Такође се неосновано ревизијом побија правилност одлуке о одбачају тужбе према туженој судији обзиром да је тужба против судије са захтевом за утврђење да је иста поступајући у предмету вршењем судијске функције процесном радњом или одлуком повредила неко људско право странке зајамчено уставом и законом недозвољена. Код јасних правила постојања имунитета и непосредне одговорности судије за евентуалне грешке и пропусте у обављању судске функције а сходно одредбама чланова 145, 149. и 151. Устава Републике Србије, којима одговарају одредбе из члана 148. садржаним у Амандману X Акта о измени Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 16/2022) и чланова 1., 6. и 22. Закона о судијама („Службени гласник РС“ број 10/2023), не представља закон о коме се може расправљати и одлучивати у смислу члана 1. ЗПП због чега су правилно нижестепени судови одбацили тужбу тужиоца према туженој судији па су супротни наводи ревизије без основа.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије али их није посебно образлагао ценећи да нису од утицаја за доношење другачије одлуке у складу са овлашћењима из члана 414. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Оцењујући дозвољеност ревизије изјављене против правноснажног решења другостепеног суда којим је потврђено решење првостепеног суда којим је одбијен предлог тужиоца за доношење допунске пресуде на основу члана 420. став 1. ЗПП Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу изјавити ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одбијен предлог тужиоца за доношење допунске пресуде којим решењем се поступак правоснажно не окончава, нити се ради

о решењу против кога је ревизија увек дозвољена у смислу члана 420. став 3., 4. и 5. ЗПП, због чега је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић